

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 220/2026
05.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из села ..., ..., чији је пуномоћник Милан Миловановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, ВП ... Ниш, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 832/2025 од 15.10.2025. године, у седници одржаној 05.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 832/2025 од 15.10.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 832/2025 од 15.10.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3246/2023 од 05.12.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужена је обавезана да тужиоцу, на име припадајуће законске затезне камате због доцње у исплати разлике између припадајуће и исплаћене зараде за период од 01.11.2024. године до 28.02.2021. године, исплати 77.714,03 динара. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове поступка од 118.659,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 832/2025 од 15.10.2025. године, одбијена је жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да тужиоцу исплати потраживани износ на име обрачунате припадајуће законске затезне камате због доцње у исплати разлике између припадајуће и исплаћене зараде у утуженом периоду. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, имајући у

виду да материјално право (одредбе чланова 277.-279. и 321. став 1. Закона о облигационим односима), као и правно схватање на којем је заснована побијана одлука нису у супротности са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужена није уз ревизију доставила пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити, а посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање).

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11... 18/20 и 10/23 - други закон), Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 24.08.2023. године, а поднеском од 25.06.2024. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 77.714,03 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић